

Hermann Becker

**Rector Universitatis Rostochiensis M. Hermannus Becker/ Inf. Math. Prof. Publ. ...
ad D. Jacobi Pastor, Viri plane Eximii, Dn. Nicolai Meieri, Senatoris apud Nos
prudentissimi spectatissimiq[ue] Funus indicit, Et ad eundum Exequias Hodie ...
celebrandas, Omnium ordinum Cives Academicos ... invitat : [P.P. sub sigillo
Rectoratus, die XXI. Martii, Anno 1672.]**

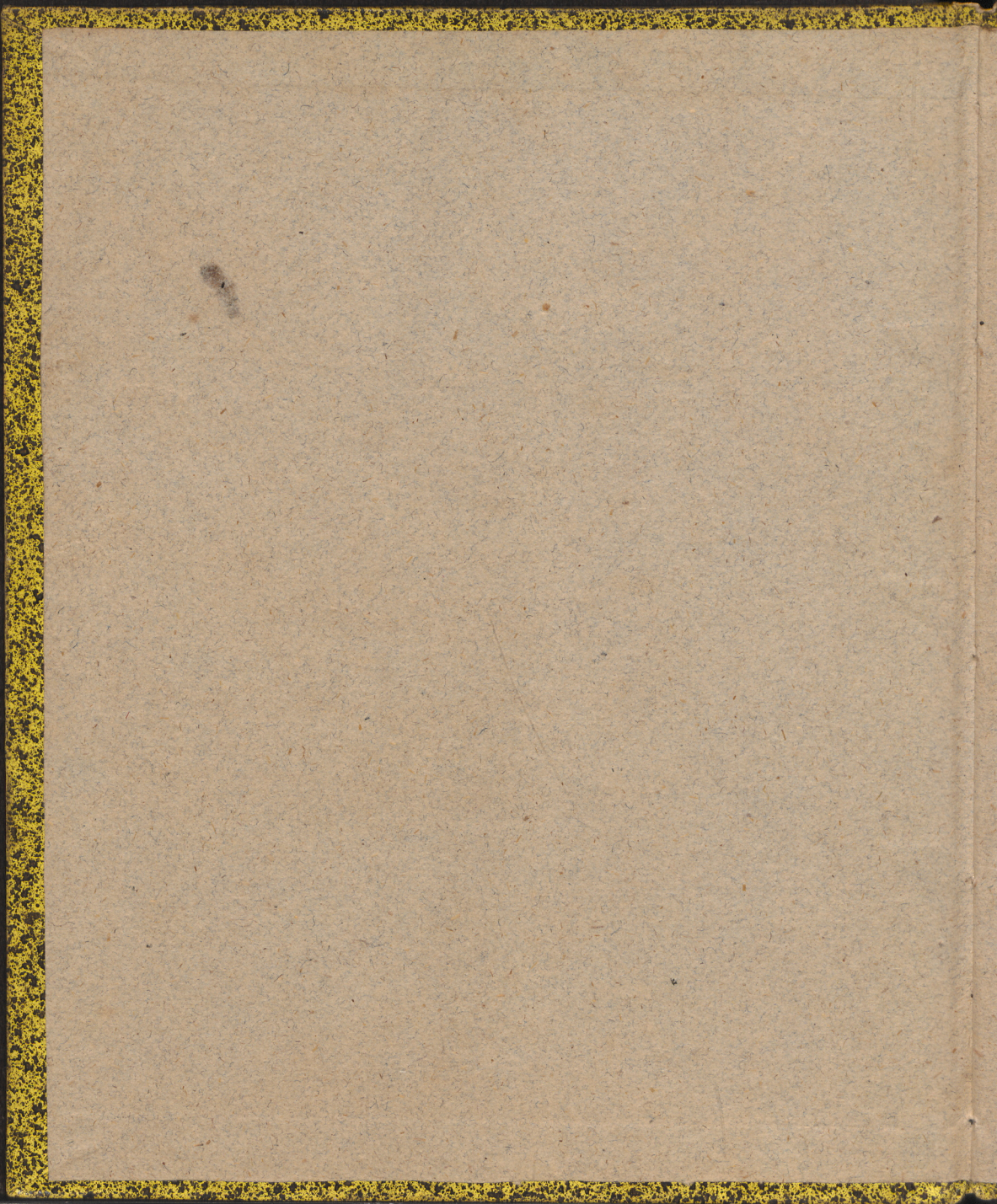
Rostochii: Kilius, [1672]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770474934>

Druck Freier Zugang

Becker, H.,
in
N. Mejer.
Rostock, 1672.

42
R E C T O R
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
M. HERMANNUS
Becker /

Inf. Math. Prof. Publ. Philosoph.
Facultatis hodiè Decanus, & ad D.

Jacobi Pastor,
VIRI planè Eximii,

DN. NICOLAI
MEJERI,

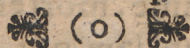
SENIORIS apud Nos prudentissimi
spectatissimiq;

Funus indicit,

Et ad eundum Exequias

*hora I. pomerid. in Ede Marianâ
celebrandas,*

Omnium ordinum CIVES ACADEMICOS
sedulò officiosèq; invitat.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Universitatis Typogr.

53

Non ita est pridem, quum è CIVIUM numero
ætatis florentissimæ VIRUM, telluri, quæ nostra
omnium Mater est, committeremus. Hodie
non tam occasio datur, quam imponitur magè necessi-
tas indicendi publicitus funus VIRI SENATORIS,
qui jam septimum supra quinquagesimum vitæ annum
exegerat. Adeò nec ætates discernere MORS didicit,
nec sexus, nec verò etiam ordines. Sed enim non ho-
mini tantum ista inevitabilis moriendi posita est condi-
tio, verum etiam vastum hoc UNIVERSI corpus, atq;
adeò totam Naturam interitui obnoxiam esse, paullo
curatiùs consideranti fit manifestissimum. Utiq; enim
si quis prima illa corpora, è quibus singula in Mundo
confiunt, intueatur, superq; tarsiq; deprehendet, ipsa
illa, dum ex mutatione eorundem nunc hoc perit,
nunc aliud generatur, perpetuâ vice aut nasci, aut di-
em obire suum. Ipse Astrorum Princeps SOL, promus
condusq; diei, dum cotidie conspectui sese nostro sub-
ducit, subq; horizontem condit, nonnè interitum,
quem decretorius ille dies semel afferet, jugiter mina-
tur? Quem cetera quoq; sidera imitari videas, quæ re-
nascenti majori lumine, mortem quodammodo suam
obire videntur. Quid jam porrò de omnis generis ani-
manti-

mantibus dicemus? Quæ & ipsa magnam illam mortem exercere conspicias. Quid de Urbibus? quarum mirabiles esse casus vicesq; sivevere. *Quis credat (elegantissimi est Scriptoris VELLEI PATERCULI in non absimili casu exclamatio) Civitatum nunc florere, adeò fortunam, nunc senescere, nunc penitus interire!* Qui ergo fit, quòd nos homunculi, cùm illum rerum omnium interitum, tot gentes intermortuas, tot urbium oppidorumq;, quin provinciarum quoquè cadavera passim per orbem terrarum projecta contuemur, unius è nostri numero tam ægrè discessum flebiliterq; feramus? Præcipuè cùm nôrimus doctiquè simus abundè, non detrudi nos, quotquot CHRISTIANI quidem fidelesq; verè simus, mortis interventu, ad deteriora, sed provehi utiq; ad statum longè, quàm quo fueramus antè, præstantiorem. Maximus Hipponeus Doctor, AUGUSTINUS, nescire sese, ait, mortalem dicat hanc vitam, an mortem potiùs vitalem, ceu quæ verà demum nos vitâ ac salute beet. NAZIANZENI GREGORII eximia est ac memorabilis sententia: Res humane labuntur ac intereunt, & aliam atquè aliam subinde capiunt mutationem. Vita quidem & Mors tametsi plurimum differre videantur, inter se tamen mutue transmutant, vicissimq; succedunt. Mors verò quæ non modò nos à presentibus malis vindicat, sed ad supernam quoq; vitam traducit, haud equidem scio, an propriè appellitari mors queat, utpotè nomine magis, quàm re formidabilis. Atque

) 2

absurdè

*absurdè sanè & præposterè affecti esse videmur, qui ea, quæ formidulosa non sunt, extimescamus; ea autem, quæ metuenda sunt omninò, ut meliora magisq; expetenda complectamur. *μια ζωή* (sequitur mox ipso in fonte; priora enim, ceu pluscula, saltem ex versione latinâ dedimus) *προς τὴν ζωὴν βλέπαι; εἰς θάνατον ἡ ἀμαρτία, ψυχῆς δὲ ὄλεθρον.* Euripum vitam esse nostram aut mare, nupero scribere meminimus Programmate, quod Funeri Dörckiano parabatur. Nunc addimus, Mortem esse portum. Mare nunc ridere quidem & blandiri, mox sævire & fure re; nunc cælo minari, & grandes moliri montes atque abyssos; mox ad quietem & planiciem sese recipere videas; semper tamen amarum, semper falsum, innumera producens jugiter monstra; deniq; sæpè nec expectatis, nec provisus fluctibus Navitas obruens; uti verè olim, longè præstare esse pauperem terrâ, quàm divitem mari, existimatum Menandro, habitumq; sit. Quantò igitur est optatius, in portum tutum tranquillumq; invehì, quàm sævis usque tempestatibus jaçtari; tantò est felicius mortem obire suam, quæ dolorum laborumq; atq; periculorum omnium finis est, quàm vitæ hujus perpetuis fluctibus miserè defatigari. Quantò beatius est, altissimâ jucundissimâq; pace frui, quàm æternis iisdemque ærumnosissimis bellis inquietari, tantò est præstantius mori, quàm vivere. Hic nos profectò aut impendiò fallimur, aut plurimum de dolore remissuros suo arbitramur, qui præsentì casu,*

non

non levi ceteroquin aut supervacaneo, attinentur. Ceterum jam tandem exequi, quæ hujuscemodi oppidò inamænis occasionibus afferri memorariq; siveverunt, sedet utique animo nostro sententia. Natus est **FUNCTUS** noster heic **Rostochl**, Anno hujusce Seculi **XV**, die 29. Jan. Patre Viro honoratissimo, Civeque planè industrio, **OTTONE Meyer** / Centumviro; Matreq; **ANNA Schmiedes** / Feminâ præstantissimâ. Avus paternus fuit **EVERHARDUS Meyer** / ex prædiis *Westphalicis* (in illâ enim terrâ degit) laudatè vitam agens suam. Avus Maternus **NICOLAUS Schmidt** / Civis nostras eximius. Aviam Maternam nactus est **ANNAM Kleinen** / ipsam quoq; sexus sui ornamentum decusq;. Post in lucem hanc editum, non diu morati sunt Parentes, sed id continuo dedere operam, uti à sordibus, quas nascendo contraxerat, per sacrum, Baptismi fontem purgatus, renasceretur, membrumq; hoc pacto sacræ fieret Ecclesiæ. Quùmq; non tam, crescente ætate, ad studia propendere, quàm ad negociationes potius naturâ præparatus crederetur, peregrinari, post jacta tamen non omnino nulla literarum fundamenta, sustinuit, abireque cum aliò, tum **STRALESUNDIUM** præcipue, ubi *Sericorum* tractandorum lubricine impensè videbarur attineri. Quo in proposito etiam aliquamdiu mansit, usque dum An. 39. domum ex causâ vocatus, abs ccepto quodammodo resilire, variæque alii, extra rem *sericam*, mercaturæ

caruræ applicare animum orsus est. Anno XLI. thalamo sibi junxit CATHARINAM von Borden / LAMBERTI Schüren relictam viduam, singulare pietatis atque virtutum exemplar. Quæ cum ei Anno 67. defungeretur, ad altera vota (in quibus nil omninò vitii, ceu Tertulliano, & plerisq; quondam Græcorum visum) ivit, junxitq; sibi Anno 69. die 10. Febr. EUPHROSINAM WILLEBRANDIAM, virginem, clarissimam ornatissimamq;, DN. JOANNIS WILLEBRANDI Senatoris ac Camerarii apud nos primarii, filiam. Quæ cum breve quidem, & non nisi triennium, sed ita tamen vixit, uti ipso sacramento firmasses, unam animam in duobus corporibus divisam fuisse. Cetera quoque omnia nexus felix abundè fuit, nisi quòd perpetua VIRUM *annua* (cui tantum non in familiæ nota, apud *Judeos* inurebatur) sivè premeret, sivè divexaret. Ceterùm abs conjugis FUNCTI secedere ad ejusdem honores lubet atq; officia. Quibus decoratus certe nec unis fuit, nec vilibus. Vidim9 enim ipsum initio Cassæ veteris Præfectum; vidimus deïn Ædis *Joanneæ* Antistitem; hinc in numerum Centumvirorum cooptari quoque vidimus. Sed enim intra hosce cancellos minime sese contineri patiebatur VIRI virtus, verùm per *Curiam* quoque diffundi non satagebat quidem ipsa, sed magè merebatur. Igitur Anno 62. ipso solenni *Matthiæ* die, publicitus, magnoque cum Civium applausu, SENATOREM inter alios, nō ignobili loco, pro-

proclamari audivimus. Quo in officio, & ceteroquin etiam
ubiquè eum sese præstitit, uti vix cujusquam offensas incur-
reret, neminis odia, quorumvis, BONORUM certè omnium,
amorem atq; benivolentiam promereretur. Trahimus rem in
compendium, monemusquè verbo: Vixisse DN. MEJERUM
nostrum, obiisseq; CIVEM ac SENATOREM OPTIMUM.
Erat ætate jam provector. Hinc eò major VIRI ac luculentior
jactura. Ex juvenibus tanta sperari minimè aut redundare in
REMP. salus quibat. *Consilia Senum haste juvenum* scitè appo-
sitaq; *Plutarcho* sunt. *Sallustio Crispo* non ridet certè CONSI-
LIARIUS, nisi *cui corpus annis grave, ingenium sapientiâ validum*
fit. Enim verò rectè consulere prudentis, adeoque SENIORIS *maximè*
proprium existimandum est munus esse; uti habet Philosopho-
rum princeps *Arist.* lib. 6. Eth. Nic. cap. 7. Qui eâ conditione
sunt, ii verò prodesse REI valent PUBLICÆ, uti vel sedendo
acquiri salus, & ipse debellari hostis possit; ceu de *Romanorum*
SENATORIBUS per-quondam-eleganter MAJOR adseverabat
CATO. Ceterùm de virtutibus BONI CONSILIARII alibi
curatius recipimus visuros. Nunc properare ferè ad finem-
jusserit vel ipsa paginarum angustia, vel multitudo etiam, qui-
bus distringimur, negociorum. Recens lapsa Februar. queri
de valetudine, malequè habere cœpit. Spes quidem initio
non minuta apparebat fore, uti *κακότης* remitteret, belliusquè
corporis infestati conditio haberet. Sed enim non satis fido,
quicquid ita sperabatur, sterit tibicine; quando relabi identi-
dem ad priora, tandemquè salutis negocium pro desperatissi-
mo haberi vidisses. Adhibiti quidem in consilium sunt bini
ἀναδυσίας nostræ *τέκτορες*, VIRI excellentissimi DN. D. JOAN.
BACMEISTERUS, & DN. D. SEBAST. Wirdig / Professores
Publ. Collegæ syavissimi, sed non alio eventu, quàm uti hæc
nobis scribendi necessitas imponeretur. Aliâ igitur rem ag-
gressus est, & salubriori viâ, CLINICUS, accersivitquè DN.
Confes-

Confessionarium, Animæ Medicum, Virum maximè Rev. & Excell. DN. HINRICUM MULLERUM, Th. D. & P. P. Superintendentem & Ædis Marianæ Pastorem præclarè cotidiè & jam dudum merentem, Collegam itidem conjunctissimum; è cujus manu, præviâ seriâ ardentiquè peccatorum omnium confessione, sacram acceptavit Synaxin, eâquè ipsâ, ceu ultimo viatico, viæ, quæ mox ingrediunda erat, probè sese præmunivit. Nequè diu adeò post ista solennia superstitalle, sed die, non nimis longo intervallo insecutâ, XIV. hujuscè Martii piè placidèq; in DOMINO obdormivisse relatum iis est, ad quos ea cura istaquè officii ratio pertinere videbatur. VOS, CIVES ACADEMICI, omnium ordinum honoratissimi, ite VIRO, CIVI, SENATORI, CHRISTIANO undiquaquè OPTUMO (denuò FUNCTUM hoc ornare lubet elogio) frequentes Exequias. Utquè ita faciatis omninò, studiosè abs Nobis officioseque rogamini. Fuerit ea prothymia atque benivolentia & vobis honori, & superstitalibus, VIDUÆ præsertim juvenulæ, quam DEUS ipse Spiritu suo S. soletur, levamini.

P. P. sub sigillo Rectoratus, die XXI.
Martii, Anno 1672.

proclamari audivimus. Quo in officio
ubiquè eum sese præstitit, uti vix cuj-
reret, neminis odia, quorumvis, BON-
amorem atq; benivolentiam promereret
compendium, monemusquè verbo:
nostrum, obiisseq; C I V E M ac SENA-
Erat ætate: jam provector. Hinc eò ma-
jactura. Ex juvenibus tanta sperari m-
REMP. salus quibat. *Consilia Senum bo-*
sireq; Plutarcho sunt. Sallustio Crispo non
LIARIUS, nisi cui corpus annis grave, inge-
fit. Enim verò necesse consulere prudentis, ad
proprium existimandum est munus esse;
rum princeps *Arist. lib. 6. Eth. Nic. cap*
sunt, ii verò prodesse R E I valent P U B
acquiri salus, & ipse debellari hostis pos-
SENATORIBUS per-quondam elegant
C A T O. Ceterùm de virtutibus BO
curatius recipimus visuros. Nunc pr
jusserit vel ipsa paginarum angustia, vel
bus distringimur, negotiorum. Recen-
de valetudine, malequè habere cœpi-
non minuta apparebat fore, uti *κακὴ*
corporis infestati conditio haberet. S
quicquid ita sperabatur, sterit tibi cine-
dem ad priora, tandemquè salutis neg-
mo haberi vidisses. Adhibiti quidem
ἀνωδυνίας nostræ τέκτονες, VIRI Excellen-
BACMEISTERUS, & DN. D. SEBAST
Publ. Collegæ syavissimi, sed non alio
nobis scribendi necessitas imponeretur
gressus est, & salubriori viâ, CLINIC

quin etiam
entias incur-
è omnium.
mus rem in
MEJERUM
OPTIMUM.
luculentior
dundare in
scitè appo-
CONSI-
tiâ validum
RIS *maximè*
philosopho-
condicione
vel sedendo
omanorum
adseverabat
IARII alibi
è ad finem.
etiam, qui-
ruar. queri
idem initio
belliusquè
satis fido,
labi identi-
lesperatissi-
m sunt bini
D. JOAN.
Professores
am uti hæc
tur rem ag-
itiquè DN.
Confes-

